

Biskoppens NYHEDSBREV

MAJ 2017

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Om præstegårde

I dag vil jeg skrive til jer om præstegården. Præstegården er en umistelig del af vores folkekirke og vores måde at være folkekirke på. Men på det sidste har præstegården også optrådt i nogle af de lokale medier som en genstand for forargelse. Især hvis den er blevet sat i stand for et beløb, nogle synes er alt for stort. Hver gang falder det så tilbage på menighedsrådet og provstiudvalget, som i avisernes ledere eller af vrede borgere beskyldes for at ødsle med offentlige midler. Men lige meget hvor godt de forklarer sig, er det ikke altid, der lyttes. Når forargelses-toget kører, er nok så gode argumenter ikke altid i stand til at standse det.

Mit indtryk her fra stiftet er nu, at menighedsråd og provstiudvalg er gennemansvarlige mennesker, der har påtaget sig et stort og vigtigt arbejde for deres kirke og lokalområde. De er sig i den grad bevidst, at de forvalter offentlige midler, og de gør det så godt og samvittighedsfuldt, de kan. Med til deres opgaver hører så også det at have ansvar for nogle offentlige bygninger, som nogle gange er af en anseelig alder, og som deres lokale præst SKAL bo i med sin familie, men med mulighed for også at have folk på besøg og føre uforstyrrede samtaler.

I det her land har vi mange regler og love for de hensyn man som offentlig myndighed skal tage, når man har med offentlige bygninger og boliger at gøre, og så KAN det nogle gange blive dyrt. Især i de større byer, hvor boligvurderingerne og huspriserne er så meget højere.

Men vi kommer heller ikke uden om, at der er stærke følelser forbundet med præstegårdene. Følelser præget af kærlighed og omsorg fordi præstegården ofte er en vigtig del af et lokalmiljø, hvor så meget andet måske forsvinder fra. Følelser, der kan blive til vrede, hvis præstegården rives ned, sælges eller flyttes på grund af strukturændringer. Eller det kan, som sagt, blive til forargelse eller frustrationer, hvis man synes, at der bruges alt for mange penge på den i forhold til hvad de andre på vejen bruger på deres bolig.

Men i forbindelse med dette sidste er det værd at huske, at præsten og præstens familie til forskel fra andre: a) ikke selv vælger deres bolig, b) ofte har offentlige lokaler under samme tag, c) ikke kan bygge til, lave om eller indrette haven, som de selv vil, d) ikke har mulighed for at spare op i den, og e) hvis præsten dør skal familien være ude inden tre måneder. Præstegården er ikke beregnet alene for dem, der flytter ind, men også for dem, der følger efter.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
JUNI 2017**

Præstegården er et enestående stykke kultur-, kirke og Danmarkshistorie. Her har præsten boet med sin familie siden reformationen, da det blev tilladt præsterne at gifte sig. Og så er den karakteristisk for vores folkekirke, fordi den ligger i sognet, hvor folk bor. Det betyder, at præsten kan bo samme sted som sin menighed, og at den kirkelige betjening er sikret i hver eneste egn af landet.

Der er i det hele taget masser af historie i præstegårdene, nye som gamle. Men som alt andet i vores folkekirke bliver al den her historie og fortid hele tiden udfordret af nutiden. Sådan skal det være. Stor respekt og lydhørhed for traditionen og historien, men evangeliet, som det hele handler om skal også forkyndes ind i den tid, vi lever i. Så rammerne for at evangeliet kan blive forkyndt – og hertil regner jeg traditionen med sognets præstegård – skal også kunne justeres og tilpasses, når og hvis det er nødvendigt.

Hvis vi som folkekirke skal blive ved med at være, hvor folk bor – og det skal vi – kan det betyde at præstegårde nogle gange må nedlægges. Andre gange at nye skal opføres. Lad mig gentage: det handler om at evangeliet skal forkyndes her og nu. Og så må det gode gamle nogle gange vige, også selvom det kan gøre ondt.

Endelig er der jo dem, der som mig selv, har været så fantasiløse at gifte sig med en anden præst, og af de ægtepar kan man jo ikke forlange, at de bor i hver sin præstegård. Blandt andet derfor er der også flere stillinger, der opslås uden præstegård til.

Men har I dem, så pas på dem. Af hensyn til det folkekirkelige lokalmiljø og af hensyn til præsten og præstens familie. Og selvfølgelig – det er vi alle enige om – under hensyntagen til de folkekirkelige midler, vi råder over.

Og nu kan vi godt begynde at glæde os til, at blomstertiden for alvor kommer, til pinsen, de skæve helligdage, konfirmationerne, sommersalmerne og sommerferien, der lurer i horisonten.

Nyd det nu!

Med venlige forsommer hilsner

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
JUNI 2017**